

Művészportrék

EGY GYÁSZLOBOGÓ FELÚJÍTÁSA

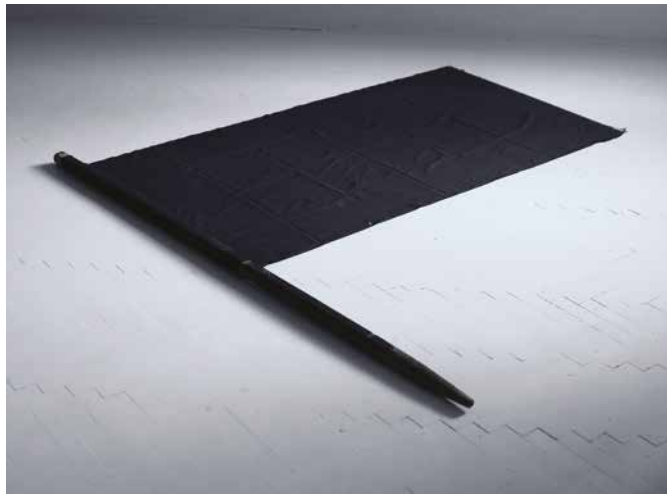
Megnyitó: 2018. február 8., csütörtök, 18 óra

Megnyitja: Kondor Attila festőművész

Asztalos Zsolt (1974, Budapest)

1999-ben végzett a Magyar Képzőművészeti Egyetemen, Maurer Dóra osztályán. Alapvetően konceptuális művész. Művei korábban a hétköznapi ember helyzetével foglalkozott a fogyasztói társadalmon belül, de utóbbi években az egyéni és kollektív emlékezés különféle aspektusait boncolgatja. Főleg installációkat, videókat, fotó alapú műveket hoz létre. Eddig közel száz hazai és nemzetközi kiállításon vett részt. 2013-ban *A Kilőtték, de nem robbant fel* című videóinstallációjával képviselte Magyarországot az 55. Velencei Képzőművészeti Biennálén. 2007-től 2010-ig Derkovits Gyula-ösztöndíjas volt, majd 2016-ban Munkácsy Mihály-díjban részesült.

Asztalos Zsolt: Egy gyászlobogó felújítása I., 2016

Asztalos Zsolt: Egy gyászlobogó felújítása II., 2016

Egy gyászlobogó felújítása

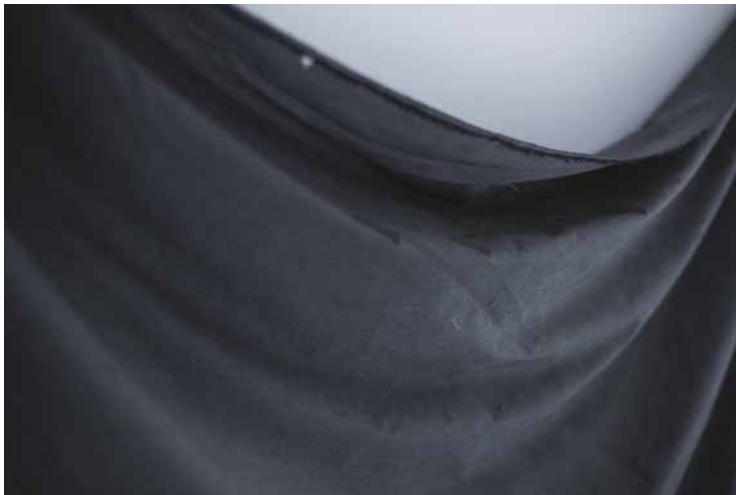
Egy 1950-es évekből származó, kopott, viseletes, kiszürkült gyászlobogót vásároltam meg egy antik üzletben. Hazavittem, és felújítottam. Leszedtem a szövetet, feketé textilfestékben újrifestettem, megszáritottam, kivasaltam, és visszahelyeztem a rúdjára. A műveletről filmet készítettem. Ez egy szimbolikus gesztus, mely során kifejeztem az alázatomat az emlékezés iránt.

„A történetírás a megtörtént dolgok filozófiája” – írja Egon Friedell. Minden történetírás egy szubjektum által születik, bármennyire törekszik tudományos objektivitásra. A szubjektum világnézete, lelki attitűdje, befolyásoltsága, ismeretelméleti rendszere kiiktathatlan. A múltból való bármilyen kijelentést magunkról mondjuk, kitágítjuk énünk öntudatát. Ugyanakkor a kollektív identitástudat, a korszellem és a koreszmény szintén

befolyásolja, torzítja és alakítja a történelmi múlthoz, az emlékezethez való viszonyunkat. A múlt tökéletes megismerése lehetetlen. Soha nem tudhatjuk meg pontosan a végső igazságot. A történelemről való gondolkodás ilyen módon költészet. Egon Friedell szerint csak legendákról beszélhetünk. Ahogyan ő mondja: *„Mindnyájan legendák leszünk egyszer”*. Vannak vonások, melyek elmosódnak, olykor eltűnnek, egyesek pedig felerősödnek. *„Csak részek és darabok maradnak meg.”* – írja. Ezeket építjük össze, és hozunk létre egy újabb valóságot. A múlt megmaradt emlékeit darabokra szedjük annak reményében, hogy újra összerakva megismerhetjük a teljes valóságot. Mikor összeillesztjük a darabokat, azt már mai tudásunk szerint, eszközeink és korszellemünk alapján tesszük. Az elkészült mű eredetinek hat, de az ízesülései, a struktúrája és részletei már maiak. Az egész egy illúzió. Mondhatnánk úgy is, hogy a múlt emlékei olyanok mint különálló hangjegyek, melyeket egy bizonyos korban, kor-

Asztalos Zsolt: Egy gyászlobogó felújítása III., 2016

Asztalos Zsolt: Egy gyászlobogó felújítása IV., 2016

szellemben dallammá alakítjuk, és egy kottában lejegyezzük. Minden kornak megvan a maga dallamvilága. Minden történelmi emlék arra vár, hogy a jövő megtermékenyítse, és létrehozzon belőle egy valóságot. A múlttól való gondolkodás alakítható, variálható, hisz nem kizárólag az eredeti igazságról szól, hanem önmagunkról.

Megható, ahogyan az ember számára valamilyen ok által fontos a múlt felfedezése. Az, ahogyan féltő, és óvó és vigyázó kezek gondos tüsténkedései próbálják a múlt elemeiből felépíteni újra a már nem létező valóságot. Vajon miért ennyire fontos? Olyan, mintha egy nagy történetet írnanék, mely a múltban kezdődött el, és a jelenben végződik, majd a jövőben újraíródik. Valahogy magunkban írjuk a történetet, mindenki a sajátját.

Asztalos Zsolt